

Arrest

nr. 284 239 van 1 februari 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 28 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 september 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 november 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Blijkens haar verklaringen komt verzoekende partij op 17 december 2018 het Belgisch grondgebied binnen. Diezelfde dag dient zij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan. Op 17 september 2019 wordt zij in bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. Op 4 oktober 2020 laat de echtgenote van verzoekende partij aan het bestuur weten dat zij sinds januari 2019 verhuisd is naar Nederland en de echtscheidingsprocedure heeft opgestart.

1.3. Via schrijven van 2 mei 2022, ter kennis gebracht op 23 mei 2022, laat het bestuur de verzoekende partij weten dat een onderzoek wordt verricht naar het behoud van haar verblijfsrecht en wordt haar gevraagd, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende haar huidige situatie. Verzoekende partij legt daarop haar arbeidsovereenkomst en loonfiches voor.

1.4. Op 29 september 2022 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: v. T. (..)

Voorna(a)m(en): G. S. (..)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister:xxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 17.12.2018 in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Hij werd in het bezit gesteld van een F-kaart op 17.09.2019. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Nederlandse T. C. H. A. (..) (xxxxxxx), zijn echtgenote met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister is de referentiepersoon afgevoerd van ambtswege sinds 21.10.2019. Op 4 oktober 2020 liet de referentiepersoon aan de DVZ weten dat zij zich had laten afschrijven en in Nederland verbleef.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkenen beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen werd mijnheer op 02.05.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder konden uitoefenen. De brief werd aan betrokkene betekend op 23.05.2022.

Daarop maakte hij de volgende documenten over:

Loonbrieven periode 01.01.2021 - 17.09.2021

Individuele rekeningen 2021 en 2022

Arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur met MONDELEZ BELGIUM voor de periode 07.02.2022 tot en met 07.08.2022.

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 23.05.2022 geen bijkomende stukken meer overgemaakt.

Bij gebrek aan minderjarige kinderen met legaal verblijf in België kan betrokkene zich niet beroepen op artikel 42quater, §2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene verblijft sedert 17.12.2018 in België (cf. Inlichtingenblad dd. 12.03.2019), nu dus iets minder dan vier jaar, wat nog een relatief korte periode is. Gezien betrokkene nog niet zo lang in België verblijft en gelet op het feit dat zijn echtgenote eveneens van Surinaamse origine is, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende voeling moet hebben met de Surinaamse samenleving, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Daarnaast toonde betrokkene tegenover de Nederlandse autoriteiten aan dat hij in Suriname tewerkgesteld was bij COBO (cf. visumaanvraag NLDPRM201816095) zodat hij er ook nog vertrouwd moet zijn met de arbeidsmarkt. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de

mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat hij in 2021 en deels in 2022 tewerkgesteld was. Of hij thans nog werkt, blijkt niet uit het dossier nu het door hem voorgelegde arbeidscontract een tewerkstelling van bepaalde duur tot 07.08.2022 betrof. Dat betrokkene zich op de arbeidsmarkt heeft begeven is zonder meer een positief element. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus) of het bewijs daarvan te zijn vrijgesteld. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld, verblijft de echtgenote van betrokkene thans in Nederland. Zij gaf ook aan van betrokkene te willen scheiden zodat er geenszins sprake meer kan zijn van een gezinscel tussen betrokkene en de referentiepersoon. Verder moet vastgesteld worden dat betrokkene sedert 03.02.2021 als alleenstaande staat ingeschreven in het Rijksregister. Tot slot heeft betrokkene voor zover bekend geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België en is er evenmin sprake van een nieuwe relatie. Zijn gezinssituatie vormt aldus geen contra-indicatie voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt zijn recht op verblijf beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 40bis en 42quater van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids- en het materieel motiveringsbeginsel, en van artikel 8 van het EVRM.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, werd door verwerende partij genomen omdat de Nederlandse echtgenote van verzoeker (de referentiepersoon) werd afgeschreven en verklaard heeft dat zij naar Nederland is verhuisd.

Er wordt door verwerende partij dus verwezen naar artikel 42quater, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, hetgeen als volgt gaat:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrek uit het Rijk;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-

en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Met dit laatste lid, heeft verwerende partij onvoldoende rekening gehouden, zoals hieronder zal blijken.

6.

Vooreerst stelt verwerende partij zelf dat verzoeker reeds sinds december 2018 in België verblijft, hetgeen intussen 4 jaar is!

Dit is geenszins geen korte periode in het volwassen leven van verzoeker (26 jaar). Meer dan de helft van zijn volwassen leven woont verzoeker dus in België en niet in Suriname!

Dit is met andere woorden een lange periode, waarin verzoeker zich bovendien uitermate heeft geïntegreerd in onze maatschappij, alsook lokaal verankerd heeft, en waardoor de banden met Suriname intussen verminderd, dan wel verdwenen zijn.

Verwerende partij maakt daarbij een hypothetische redenering door te stellen dat hij nog wel voeling zal hebben met Suriname omdat zijn echtgenote ook Surinaams is. De echtgenote van verzoeker is in Nederland geboren en heeft de Nederlandse nationaliteit! Verwerende partij trekt hypothetische en subjectieve conclusies, hetgeen geenszins een beslissing tot beëindiging van verblijf kan dragen.

Bovendien zijn verzoeker en de referentiepersoon thans dan wel feitelijk gescheiden doordat zij op andere adressen wonen, van een echtscheiding of zelfs echtscheidingsprocedure is geen sprake. Verwerende partij is aldus voorbarig, daar partijen duidelijk nog kans maken om zich te verzoenen en terug bij elkaar te wonen (anders zou men toch reeds uit de echt gescheiden zijn).

Daarnaast heeft verzoeker aangetoond dat hij steeds zijn best heeft gedaan/does om hier economisch actief te zijn. Zo legde hij zijn arbeidsovereenkomst, loonfiches en individuele rekeningen voor.

Verwerende partij wuift dit weg door vooreerst te stellen dat verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag anno 2018 zou hebben aangetoond dat hij in Suriname tewerkgesteld was bij COBO en dat verzoeker dus nog wel voeling moet hebben met de Surinaamse arbeidsmarkt. Alweer hypothetisch, daar uit het administratief dossier van verwerende partij blijkt dat deze tewerkstelling wordt vermeld op het aanvraagformulier, doch er helemaal geen arbeidsovereenkomst, laat staan loonfiches werden voorgelegd. Was dit een langdurige tewerkstelling of slechts kort? Hoeveel verdiende verzoeker? Heeft hij daar überhaupt gewerkt of werd er een arbeidsovereenkomst afgesloten kort voordat hij in 2018 naar België kwam (daar hij toen slechts 22 jaar was)?

Dit kan allemaal niet afgeleid worden uit het administratief dossier, waardoor de conclusie van verwerende partij – dat verzoeker nog wel voeling zal hebben met de Surinaamse arbeidsmarkt – compleet hypothetisch is en niet gestoeld op objectieve elementen.

Het dient te worden herhaald dat verzoeker slechts 22 jaar was op het ogenblik dat hij naar België kwam, en dat hij dus het grootste deel van zijn volwassen leven – en dus van zijn leven als economisch actieve burger – in België heeft gewoond en niet in Suriname! Hiermee heeft verwerende partij geen rekening gehouden.

Bovendien houdt verwerende partij ook rekening met het feit dat de lonen in Suriname veel veel lager liggen en dat ongeveer 70% van de bevolking er nog steeds onder de armoedegrens leeft (zie bv. <https://www.indexmundi.com/nl/suriname/bevolking-onder-armoedegrens.html>).

Daarnaast stelt verwerende partij zélf dat het hebben van werk een positief element is, doch dat het niet wijst op integratie. In welke zin wijst dit niet op integratie? Verzoeker is na het ontvangen van zijn F-kaart onmiddellijk aan de slag gegaan; hij heeft nooit geteerd op de inkomsten van zijn echtgenote of andere familie/vrienden, noch beroep gedaan op instellingen als het OCMW! Verzoeker heeft met andere woorden aangetoond dat hij werkzaam is in het Rijk, voldoende bestaansmiddelen geniet en niet ten laste valt van het Belgisch sociaal zekerheidsstelsel.

Indien verzoeker dient terug te keren naar Suriname, zal hij daar niet kunnen instaan voor zichzelf.

Tot slot is hij na al die jaren ook op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd geraakt. De enige reden dat hij geen Nederlandse lessen volgde, zoals verwerende partij weerhoudt, is dat hij reeds Nederlands kent!

7.

Bij het nemen van een beslissing zoals de thans bestreden beslissing, heeft de overheid een discretionaire bevoegdheid, die evenwel wordt beperkt door de beginselen van behoorlijk bestuur!

Verwerende partij heeft duidelijk onvoldoende rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker, alsook met zijn leeftijd. Dit laatste dient evenwel in rekening te worden gebracht, daar het duidelijk is dat verzoeker het grootste deel van zijn volwassen leven – en dus van zijn leven waarin hij economisch actief is, waarin hij zich sociaal en lokaal kan verankeren, ... - in België doorbrengt en niet in Suriname.

Daarnaast diende verwerende partij ook rekening te houden met artikel 8 van het EVRM:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker België en zijn leven alhier (in al zijn facetten) dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert de verzoekende partij een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, maar laat zij na in haar verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Verder blijkt dat verzoekende partij enkel in de aanhef van haar middel melding maakt van een schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en evenzeer nalaat uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing een inbreuk vormt op dit artikel. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3. De Raad stelt voorts vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet. (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477 en RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de relevante wetsbepaling, met name artikel 42quater van de vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 42quater van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(..)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

(..)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(..)”

In casu werd het verblijf van de verzoekende partij beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, 2° van de vreemdelingenwet omdat de Nederlandse referentiepersoon vertrokken is uit België. Verzoekende partij betwist niet dat de Nederlandse echtgenote niet meer in België verblijft.

Uit artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet volgt verder dat de verwerende partij bij het beëindigen van het verblijf rekening moet houden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst.

2.7. Verzoekende partij betoogt dat met artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet onvoldoende rekening werd gehouden.

2.8. De Raad stelt vast dat de verwerende partij aangaande de elementen zoals vervat in artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet als volgt heeft gemotiveerd:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene verblijft sedert 17.12.2018 in België (cf. Inlichtingenblad dd. 12.03.2019), nu dus iets minder dan vier jaar, wat nog een relatief korte periode is. Gezien betrokkene nog niet zo lang in België verblijft en gelet op het feit dat zijn echtgenote eveneens van Surinaamse origine is, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende voeling moet hebben met de Surinaamse samenleving, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Daarnaast toonde betrokkene tegenover de Nederlandse autoriteiten aan dat hij in Suriname tewerkgesteld was bij COBO (cf. visumaanvraag NLDPRM201816095) zodat hij er ook nog vertrouwd moet zijn met de arbeidsmarkt. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat hij in 2021 en deels in 2022 tewerkgesteld was. Of hij thans nog werkt, blijkt niet uit het dossier nu het door hem voorgelegde arbeidscontract een tewerkstelling van bepaalde duur tot 07.08.2022 betrof. Dat betrokkene zich op de arbeidsmarkt heeft begeven is zonder meer een positief element. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus) of het bewijs daarvan te zijn vrijgesteld. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het

land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld, verblijft de echtgenote van betrokkene thans in Nederland. Zij gaf ook aan van betrokkene te willen scheiden zodat er geenszins sprake meer kan zijn van een gezinscel tussen betrokkene en de referentiepersoon. Verder moet vastgesteld worden dat betrokkene sedert 03.02.2021 als alleenstaande staat ingeschreven in het Rijksregister. Tot slot heeft betrokkene voor zover bekend geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België en is er evenmin sprake van een nieuwe relatie. Zijn gezinssituatie vormt aldus geen contra-indicatie voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

2.8.1. Zoals duidelijk blijkt uit voormelde motivering heeft de verwerende partij in ogenschouw genomen dat verzoekende partij sinds 17 december 2018 in België verblijft. Verzoekende partij, die geboren is op 19 februari 1996, is aldus op tweeëntwintigjarige leeftijd naar België gekomen. In het licht daarvan acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat het verblijf in België - iets minder dan vier jaar - een relatief korte periode betreft. Met haar betoog dat zij een groot deel van haar volwassen leven in België heeft doorgebracht gaat verzoekende partij eraan voorbij dat zij het grootste deel van haar leven in het herkomstland heeft doorgebracht en niet in België. Bovendien was verzoekende partij al tweeëntwintig jaar toen zij naar België kwam zodat zij bezwaarlijk kan voorhouden als volwassen persoon geen voeling met de Surinaamse maatschappij te hebben, temeer uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij in Suriname tewerkgesteld was bij COBO. Nu het duidelijk is dat verzoekende partij geboren en getogen is in Suriname en daar ook het overgrote deel van haar leven heeft doorgebracht alsook gewerkt heeft, kan zij niet ernstig betwisten nog voldoende voeling te hebben met Suriname, de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Haar betoog dat dit hypothetisch is gaat in het licht van voorgaande niet op. Ook haar betoog dat haar echtgenote een Nederlandse onderdaan is en in Nederland is geboren kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat door haar tweeëntwintigjarig verblijf in Suriname verzoekende partij met haar herkomstland nog voldoende voeling heeft. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat een verblijf van minder dan vier jaar op het Belgische grondgebied opweegt tegenover een verblijf van ruim tweeëntwintig jaar in het herkomstland. Zij toont met haar betoog niet aan dat de beslissing om een einde te stellen aan haar verblijfsrecht disproportioneel of kennelijk onredelijk is.

2.8.2. De verwerende partij heeft voorts aangaande het gezinsleven van verzoekende partij als volgt gemotiveerd: *“Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld, verblijft de echtgenote van betrokkene thans in Nederland. Zij gaf ook aan van betrokkene te willen scheiden zodat er geenszins sprake meer kan zijn van een gezinscel tussen betrokkene en de referentiepersoon. Verder moet vastgesteld worden dat betrokkene sedert 03.02.2021 als alleenstaande staat ingeschreven in het Rijksregister. Tot slot heeft betrokkene voor zover bekend geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België en is er evenmin sprake van een nieuwe relatie. Zijn gezinssituatie vormt aldus geen contra-indicatie voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht.”* Met haar bewering dat er nog steeds kans is op een verzoening doet verzoekende partij geen afbreuk aan de vaststelling dat zij op het moment van de bestreden beslissing geen beschermenswaardige gezinsrelatie in de zin van artikel 8 EVRM meer onderhoudt met haar Nederlandse echtgenote, temeer de echtgenote van verzoekende partij reeds op 4 oktober 2020 te kennen gaf dat zij in januari 2019 naar Nederland is verhuisd en de echtscheidingsprocedure heeft opgestart. Blijkens de bewoordingen van de mail van de echtgenote is het duidelijk dat zij geen relatie meer heeft met verzoekende partij. Verzoekende partij heeft het bestuur ook geen enkel concreet stavingstuk overgemaakt waaruit blijkt dat zij na voornoemde mail en voor het treffen van de bestreden beslissing toch opnieuw een gezinscel vormt met de Nederlandse onderdaan. Het loutere feit dat zij nog steeds gehuwd zou zijn doet aan de vaststelling van het gebrek aan een beschermenswaardige gezinsrelatie geen afbreuk. Om van een beschermenswaardige gezinsrelatie te kunnen spreken moet immers blijken dat de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het loutere feit gehuwd te zijn volstaat daartoe niet.

2.8.3. Wat betreft haar tewerkstelling heeft de verwerende partij voorts als volgt gemotiveerd: *“Daarnaast toonde betrokkene tegenover de Nederlandse autoriteiten aan dat hij in Suriname tewerkgesteld was bij COBO (cf. visumaanvraag NLDPRM201816095) zodat hij er ook nog vertrouwd moet zijn met de arbeidsmarkt. “ en: “Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat hij in 2021 en deels in 2022 tewerkgesteld was. Of hij thans nog werkt, blijkt niet uit het dossier nu het door hem voorgelegde arbeidscontract een tewerkstelling van bepaalde duur tot 07.08.2022 betrof. Dat betrokkene zich op de arbeidsmarkt heeft begeven is zonder meer een positief element. Echter, het*

hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.”

Zoals reeds hoger gesteld bevat het administratief dossier de visumaanvraag van verzoekende partij van 30 oktober 2018. Daaruit blijkt dat vermeld wordt: *“Naam van de werkgever: COBO”*. Op het moment van de aanvraag was verzoekende partij reeds tweeëntwintig jaar oud. Gelet op de informatie zoals die blijkt uit de visumaanvraag kan verzoekende partij niet ernstig betwisten dat zij wel degelijk bewijzen heeft voorgelegd ten aanzien van de Nederlandse visumdienst aangaande haar tewerkstelling zodat het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij is erop te wijzen dat verzoekende partij reeds in Suriname tewerkgesteld is geweest. Met haar bedenkingen over de duurtijd van haar tewerkstelling en haar loon doet de verzoekende partij hoegenaamd geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de visumaanvraag blijkt dat zij reeds tewerkgesteld is geweest in Suriname en dat dus kan aangenomen worden dat verzoekende partij – die voeling heeft met de Surinaamse arbeidsmarkt, die op actieve leeftijd is en waar geen gezondheidsproblematiek blijkt – ook in Suriname aan de slag kan. Met haar subjectief betoog toont de verzoekende partij de kennelijke onredelijkheid van deze vaststelling geenszins aan. De Raad ziet niet in, en de verzoekende partij toont dit ook op geen enkele concrete wijze aan, waarom verzoekende partij, die geboren en getogen is in Suriname, daar ruim tweeëntwintig jaar verbleven heeft en daar ook tewerkgesteld is geweest, door een verblijf van minder dan vier jaar in België geen voeling meer zou hebben met de Surinaamse maatschappij. Het betoog voorts dat de lonen in Suriname veel lager liggen dan de lonen in België kan evenmin de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing aantonen. Het loutere gegeven dat de levensstandaard in België hoger zou zijn maakt niet dat dit inhoudt dat verzoekende partij door een terugkeer naar Suriname in dergelijk precare omstandigheden terecht zou komen dat een beëindiging van het verblijfsrecht tegenaangewezen is. Zij maakt, rekening houdende met haar persoonlijke omstandigheden, zijnde een gezonde jonge man van zesentwintig jaar, niet aannemelijk dat zij in haar land van herkomst niet zou kunnen werken om in haar levensonderhoud te voorzien.

Waar verzoekende partij nog betoogt niet te begrijpen waarom tewerkstelling niet wijst op integratie, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Immers stelt de verwerende partij vast dat het hebben van werk een positief element is maar dat dit *“geen afdoende bewijs van integratie in die zin (is) dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan”* waarbij de verwerende partij verder motiveert dat, gelet op de leeftijd van verzoekende partij en haar gezondheidstoestand, zij ook in het herkomstland tewerk gesteld kan worden, waar zij de in België opgedane werkervaringen en haar wil om te werken ook kan aanwenden om aan de slag te gaan. Bijgevolg stelt de verwerende partij geenszins dat tewerkstelling geen bewijs van integratie is, maar wel dat het *in casu* geen afdoende bewijs van integratie vormt - gelet op de elementen eigen aan de zaak van verzoekende partij - die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staan. Verzoekende partij is duidelijk de mening toegedaan dat haar tewerkstelling wel een beëindiging van haar verblijfsrecht in de weg staat, maar daarmee slaagt zij er niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande. Haar betoog toont de kennelijke onredelijkheid van deze motieven niet aan.

2.8.4. Verzoekende partij betoogt voorts slechts dat zij sociaal en cultureel geïntegreerd is, maar daarmee toont zij niet aan dat de verwerende partij op kennelijke onredelijke wijze tot de bevinding is gekomen dat: *“Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus) of het bewijs daarvan te zijn vrijgesteld. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.”* Het argument van verzoekende partij dat zij geen lessen Nederlands heeft gevolgd omdat zij al Nederlands kent doet geen afbreuk aan de algehele vaststelling van de verwerende partij dat niet blijkt dat verzoekende partij dermate geïntegreerd is in België derwijze dat dit een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. De Raad acht het geenszins kennelijk

onredelijk dat, gelet op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken, met name dat zij hooguit vier jaar in België verbleven heeft tegenover een verblijf van ruim tweeëntwintig jaar in Suriname, dat zij nog jong is en ook in het herkomstland kan werken alsook dat er voorts geen bewijzen voorliggen van diepgaande sociale of culturele banden met de Belgische samenleving, de verwerende partij besluit tot een beëindiging van het verblijfsrecht.

2.9. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing enig pertinent gegeven veronachtzaamd heeft of op foutieve of kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.10. Artikel 8 van het EVRM, dat verzoekende partij eveneens geschonden acht, bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor, zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

2.10.1. Zoals uit de bespreking onder punt 2.8.2. blijkt heeft verzoekende partij niet aangetoond een beschermenswaardig gezins- of familieleven te hebben in de zin van artikel 8 EVRM.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan op dat vlak niet worden aangenomen.

2.10.2. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook rekening heeft gehouden met de verblijfsduur van de verzoekende partij in België, met haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar economische situatie en haar culturele en sociale integratie in België en de banden met het land van herkomst. De verzoekende partij betoogt slechts dat de bestreden beslissing een schending van haar privéleven inhoudt en dat de bestreden beslissing onevenredige schade toebrengt aan dit privéleven, maar zij maakt met dergelijk betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde aspecten inzake haar privéleven over het hoofd heeft gezien of daaromtrent niet terdege heeft gemotiveerd. Zoals duidelijk blijkt, heeft de verwerende partij duidelijk gemotiveerd waarom het privéleven van de verzoekende partij de beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staat. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de beoordeling ter zake getuigt van een kennelijk onredelijke afweging. De Raad verwijst voor zover als nodig naar de bespreking hoger.

Een schending van artikel 8 van het EVRM inzake het privéleven van de verzoekende partij blijkt evenmin.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER